

žený, t. j. projekt týkající se nástavby třetího patra a podkroví, a to tím spíše, když konsens ten mohl pokládati za konečné vyřízení své první žádosti z 21. července 1924, již se konsensem ze 14. srpna 1924 dostalo vyřízení jen částečného.

Za tohoto stavu věci nelze uznati, že předpoklad úřadu, že jde o dva samostatné konsensy na sobě nezávislé, z nichž jen první týká se nástavby třetího patra, je ve shodě s obsahem spisů. Poněvadž žal. úřad k tomuto předpokladu dospěl na základě nesprávného právního hodnocení obou konsensů, slušelo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 7792.

Občanství státní (Slovensko): K tomu, aby »nepřetržitost bydliště« podle § 1 úst. zák. č. 152/26 nebyla rušena dobou, ztrávenou jinde jen přechodně za výdělkem, je třeba, nejen aby příčina vzdálení z bydliště byla přechodná, ale také aby byl patrný úmysl navrátiti se do původního bydliště, jakmile ona příčina odpadne.

(Nález ze dne 6. března 1929 č. 4599.)

Věc: Valerie G. v Bratislavě proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: V žádosti za udělení čsl. státního občanství dle úst. zák. č. 152/26 uvedla st-lka, že bydlila s manželem svým, soudcem v Žilině od roku 1895—1905, že její manžel byl v tomto roce přeložen jako okr. soudce k sedrii v Sz. a že, když tam v roce 1909 zemřel, ona se přestěhovala do Bratislavy, kde dosud bydlí. Min. vnitra nař. rozhodnutím nevyhovělo žádosti st-lky za propůjčení čsl. státního občanství podle úst. zák. č. 152/26, poněvadž, jak sama doznává, bydlila se svým manželem v letech 1906—1909 v Sz. v Jugoslavii, kdež manžel též zemřel, neměla tudíž po uplynutí čtyřletí nepřetržitě do dne podání žádosti bydliště na území Čsl. republiky a není tu tedy podmínky § 1 odst. 1 uvedeného zák.

Stížnost namítá: 1. Litera d) odst. 2 § 1 úst. zák. č. 152/26 ustanovuje výslovně, že nepřetržitost bydliště podle prvního odstavce neruší doba, kterou žadatel ztrávil přechodně za zárobkem. Toto zákonné ustanovení má se vykládati ve prospěch st-lky tak, že byla nucena ztrávit dobu od roku 1906 do roku 1909 v Sz. vlastně ze zárobkových, pokud se týče vyživovacích příčin, poněvadž je zřejmo, že je manželka vázána ke svému muži nejen na základě manželských povinností, nýbrž i tehdy, sleduje-li ho na nové služ. místo. Žal. úřad nesprávně vykládá ustanovení zákona, neuznává-li, že st-lka byla vzdálena v letech 1906 až 1909 z nynějšího území republiky jen přechodně ze zárobkových příčin. 2. Nař. rozhodnutí spočívá na řízení vadném, poněvadž, neuznal-li žal. úřad za dokázáno, že st-lka byla v uvedených letech vzdálena jen přechodně ze zárobkových příčin, měl ji vyzvat k doplnění žádosti a to tím spíše, že to tvrdila již v žádosti.

Nss uvážil o stížnosti takto:

Z protikladu slov odst. 2 § 1 úst. zák. č. 152/26 »nepretržitost' bydlíště neruší doba, kterou ta která osoba strávila« a slov »d) přechodně za zárobkom«, jakož i ze srovnání tohoto případu s případy uvedenými sub lit. a) až c), v nichž rovněž jde o dobu ztrávenou mimo bydlíště jen z přechodných příčin, je nepochybně patrné, že vlastním smyslem odstavce 2 § 1 je, že ta která osoba vzdálila se ze svého bydlíště toliko z příčiny pomíjející — a to třeba i z jiné, než které zákon výslovně uvádí, tedy na příklad z příčiny léčení, návštěvy atd. — že tedy neopustila svého bydlíště s úmyslem usaditi se trvale na jiném místě, nýbrž naopak s úmyslem vrátiti se do svého dosavadního bydlíště, jakmile ona dočasná příčina pomine, ať úmysl ten projeven byl výslovně, nebo ať je patrný z okolností daného případu. Je tedy zapotřebí nejen, aby příčina, která vedla ke vzdálení z bydlíště, byla toliko přechodná, nýbrž také, aby byl patrný úmysl vrátiti se do dosavadního bydlíště po odpadnutí oné příčiny.

V daném případě uvedla st-lka již v žádosti, že byl její zemřelý manžel ze Žiliny do Sz. přeložen a že v tomto městě setrval do své smrti. Nebyl-li však st-lčin manžel do Sz. toliko dočasně přidělen, nýbrž trvale přeložen a přesídlil-li tam, pak mohl žal. úřad právem míti za to, že neopustil a s ním ovšem ani st-lka neopustila Žilinu toliko přechodně, a že tudíž bylo jejich bydlíště na území republiky přetřeno.

Vzhledem k tomu netřeba se už zabývatí otázkou, zda je správné tvrzení stížnosti, že st-lka, sledujíc manžela svého do jeho nového působiště, odešla ze Žiliny toliko za zárobkem, poněvadž, i kdyby tomu tak bylo, nebylo by to jen přechodně a není tedy námitka sub 1. uvedena důvodná. Za tohoto stavu věci neměl žal. úřad povinnost vyzvati st-lku k nějakému doplnění žádosti a je proto bezdůvodná také námitka vadnosti řízení sub 2. uvedená.

Č. 7793.

Učitelstvo: Odborný učitel občanské školy, který byl ustanoven »zastupujícím ředitelem« školy občanské, má učebnou povinnost jako ředitelé škol občanských.

(Nález ze dne 7. března 1929 č. 4129.)

Prejudikatura: Boh. A. 7343/28 a 7777/29.

Věc: Zikmund P. v T. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o odměnu za vyučování nepovinné češtině.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Ošv v T. ustanovil st-le s platností od 1. září 1925 »zastupujícím ředitelem« na obč. škole chlap. v T. za ředitele této školy Jana Sch., jenž byl až do provedení svého pensionování přeložen do stavu dovolené.